

leo van paemel

standaard galerij oostende

kapellestraat 103 - christinastraat 144

8 maart tot 8 april 1975

Leo Van Paemel

Biografie

Geboren te Blankenberge. 15 - 1 - 1914

1929 - 34 studies aan de Kon. Academie van Antwerpen

1934 - 37 en 1939 - 40 Nat. Hoger Inst. voor schone Kunsten, Antwerpen
atelier : Isidoor Opsomer

1942 - 46 atelier te Brussel

1950 Vijfjaarlijkse Prijs voor Schilderkunst van de prov. West - Vlaanderen
Schilderde in Frankrijk (Provence), Engeland (Lancashire) en Nederland.

Atelier : Oude Zomerstraat 3, Brugge

Zeebrugge en Provence, twee attractiepolen en twee leidmotieven in het oeuvre van Leo Van Paemel uit Blankenberge, een neef van de grote graveerder Jules van Paemel, een kunstenaar die de naam trouwens eer aandoet.

Leo Van Paemel ziet de kunst, het strand, de zee, de hemel zoals Ensor, Wolvens, Wallet en andere piktorale lekkerbekken ze hebben gezien en er van genoten : met de volle maat : nerveus, sensueel en toch oneindig oprecht en gevoelig omdat zij en hij de feeling bezaten eigen aan de mensen die bij de zee geboren werden en er opgroeiden.

Provence is voor Leo Van Paemel een bonte licht- en kleurruiker, een festijn ; hij schildert het werkelijk allemaal zeer nerveus en toch soepel, spontaan, piktoraal wat agressief uit, en voor wie Provence kent en liefheeft is het prima gezien, aangevoeld, zuiver en koloristisch waar uitgedrukt.

Van Paemel die zich hals over kop werpt in het gulle, losbandige landschap, biedt ons ook een paar portretten van treffende psychologische benadering.

Prof. P. Kluyskens.

Leo Van Paemel schildert entoesiast portretten, stillevens en buitengewoon mooie herfsttonelen uit de Provence. Tegen een geglaceerde ondergrond spatten de kleuren in een beheerst en zacht gloeiend vuurwerk open. Een rafelige pen schept beweging en houdt de intense kleurenlyriek binnen heerlijke lijnen gevangen. Leo Van Paemel ziet met ontroering de herfstbomen bloeien als reusachtige bloemen vooraan in een wereld van rustig en geborgen leven.

Hier voelt de kunstenaar zich goed. Hij is er in geslaagd aan een klassiek genre en met technische vaardigheid van de ouden een moderne interpretatie te geven die bewondering afdwingt. Ook zijn portretten vertonen dezelfde dubbele geleding : klassieke vormgeving met moderne bezieling en koloriet. Bij Van Paemel is de ongedwongen en soepele lijn opvallend, de rustige zekerheid van het beheersen.

In zijn havengezichten boeit vooral het spel tussen openbloeiende kleuren en het strengere kader van halfverborgen lijnen.

Ook de bezoeker die niet volledig opgaat in de vele hedendaagse strekkingen zal in het werk van Leo Van Paemel een bron van intens schoonheidsgevoel ontdekken.

Hugo Brutin - 1967.

Meer genuanceerd zou men zijn werk kunnen karakteriseren als een impulsief expressionistisch impressionisme. Het is alleziens een nerveuze en vinnige schilderkunst. Leo Van Paemels schilderijen bezitten iets van de luchtigheid van aquarellen ; ze sprankelen en spetteren zonder dat hij op verfloeters of opgehoopte materieklonters een beroep moet doen. Hij heeft nl. een eigen gemengde techniek ontwikkeld, waarin het transparante van aquarel en gewassen tekening de zwaarte van de olieverf doorkruist. Hoofdzakelijk is het het zonnige, intens kleurrijke en bewogen aspect dat van een suggestief opgeroepen koloristisch milieu. Ook de talrijke uitmuntende het gezicht van zijn schilderkunst bepaalt. Sprankelende toetsen leven in het geheel kleurenschetsen roepen een virtuositeit met een modern-barokke allure op. Een dergelijke vitalistische methodiek drijft Leo Van Paemel bijna onverpoosd naar reüssites, maar een enkele keer ook naar een zekere piktorale charge.. Alleszins lijkt hij ons een explosief temperament, iemand die - zoals de Fransen het zeggen - door de « fougue » wordt voortgestuwd. En toch houdt hij zich afzijdig van alle radikalisme en extravagaties.

Net als Oskar Kokoschka heeft hij landschappen van een hoogte en havensteden panoramisch vastgelegd. Nochtans draagt het werk van Leo Van Paemel een strikt eigen signatuur. Hij is een persoonlijke vertolker van de Noordzee en alles wat er mee verband houdt : o.a. het strandleven, de sfeer op de zeedijk, de gezellige drukte in de vissers- en jachthaventjes. In tal van zo'n werken bestendigt Leo Van Paemel de lumineuze frisheid en de chaotische warreling van een eerste aanblik. De sterke concentratie bereikt Leo Van Paemel uiteraard in portretfiguren. Hartstochtelijke vegen en stemmige kleurpartijen omlijsten op een geanimeerde wijze de geportretteerde. Zo worden die portretfiguren ook louter als schilderij boeiend om te bekijken.

KUNSTGALERIJ

In een speelse virtuositeit is Leo Van Paemel de pikurale « dichter » van de levensvreugde. De bijdrage van deze sensibele observator tot de hedendaagse Vlaamse schilderkunst steunt op een bloedeigen belevenis van vertrouwde motieven, die hem permanent bezielen. De kleur en de vorm van de dingen, de bewogenheid van het landschap, de bontheid van het strand- en havengezicht, het groezelige van alles om ons heen weet hij in wonderlijke eenklank te doen zingen. Het is die poëtiserende gevoeligheid voor de zonkant van de dingen die ons elk van zijn schilderijen als een verrukkelijk iets doet ervaren. In een verwarrende tijd van vergrijzing van het leven doet zijn blijmoedige visie haast paradijsachtig aan.

Het leven wenkt hem en het is waard bemind te worden : Leo Van Paemel prijst het in zijn schilderkunst en de beschouwer wordt door die jubel gegrepen. In zijn werk triomfeert een aanstekelijke levensintensiteit, die hij met beheerst-nerveuse hand opvangt in een gloedvolle stijl, kleurrijk-driftig en toch mild. De tederheid van gevoel en ongezochtheid van de thema's verzoent hij met een vitaal borrelende vertolking. Zijn stijl wordt gedragen door een heldere fonkeling. Hij is in de volle betekenis van het woord een schilder, iemand die de weldadige rijkdom van de kleur benut tot het registreren van de poëtische kanten van het leven, tot een zinderende sfeerschikking. Op de schilderkunst van Leo Van Paemel, die het leven dankbaar en bijna gulzig in zich opneemt, is de titel van een Amerikaans boek toepasselijk : « My eye is in love ». Zijn plastisch oog brengt een daverende ode aan het leven, die in zijn schilderijen diep en innig natrilt.

R. Turky.

Ce peintre brugeois n'a pas mis la charette avant les bœufs. Il a, très sagement, appris à dessiner et c'est en pleine possession de cet art qu'il a commencé à peindre.

Cette solide base indispensable lui a permis d'évoluer et d'en arriver à un modernisme de bon aloi. Chez lui rien de « pompier », mais non plus rien qui, comme c'est trop souvent le cas, décèle sous les audaces sauvages, un lamentable vide.

Cette possession de tous ses moyens nous vaut chez Léo Van Paemel ces « nus » où il a su souligner la beauté du corps féminin sans fadeur et sans classisme poussé.

Mais cet enfant de la brumeuse Bruges aime aussi les pays ensoleillés. Et cela nous vaut une série de toiles où la terre de Provence vibre sous l'ardeur des rayons.

Ce faisant le peintre a su garder une personnalité qui lui évite d'être accusé d'avoir « fait du Van Gogh ». Parmi ces toiles il en est une tout particulièrement réussie et de grande beauté. Il s'agit d'un panorama de Gordes où nous voyons les maisons escalader la colline pour se masser, telle la masse des fidèles... ou des défenseurs autour de l'église. La facture très colorée, donne une « impression » étonnante de vérité et de lumière.

Une autre, du Luberon, rend parfaitement l'impression de chaleur, de soleil couchant aussi.

Mais, ce sont aussi les cieus de chez nous qui ont tenté le peintre dans ses diverses interprétations du port de Zeebrugge.

Dans tout cela perce le lucide esprit d'observation du peintre, lequel se double d'une certaine nervosité d'exécution qui nous donne cette impression d'instantané sans lequel un paysage ne vit et un certain portrait de vieille dame est une chose exquise qui n'est pas dénuée d'humour.

Nous nous en voudrions d'oublier une petite œuvre intitulée « Vlierboom » et qui se trouve être la démonstration parfaite d'un talent complet qui fait quelque chose de prenant d'un sujet des plus banal.

G. Mahy

Individuele tentoonstellingen

- 1954 Brugge, Galerij Unicum
- 1955 Brussel,
Galerie Les Contemporains
- 1966 Brugge, Knokke-Heist
- 1967 Oostende
- 1968 Blankenberge, Galerij Trefpunt
Antwerpen, Galerij Breckpot
- 1969 Blankenberge, Stadsgalerij
- 1970 St.-Niklaas, Galerij Waumans
Antwerpen, Galerij Breckpot
- 1971 Oostende, Galerij Atelier
- 1972 Brussel, Galerij Albert I
Blankenberge, Galerij De Benne
Blankenberge, Kasino-Kursaal
Antwerpen, Galerij Breckpot
- 1973 Brugge, Galerij Boudewijnpark
Heist-op-den-Berg, Galerij Mylene
Oostende, Galerij Atelier
Gent, Galerij Pro Arte
- 1975 Oostende, Standaard Galerij
Kortrijk, Standaard Galerij

Werk

Prentenkabinet van Brussel
Patrimonium van de Staat
Privé - verzamelingen in België,
Nederland, Engeland, Frankrijk,
Duitsland, Canada, Verenigde Staten.

We hebben met het werk van kunstschilder Leo Van Paemel voor de eerste maal kennis kunnen maken. Het ensemble geeft een beknopt overzicht van zijn jongste periode, teruggaande tot medio de jaren '60. Er komen - voor zover we het konden achterhalen - verschillende schildersmiddelen in voor, olie, naast acrylverf(?) en waterverf; onderwerpen: portret en landschap.

Er is een duidelijk verschil waar te nemen, vooral in de landschappen dan, tussen het oudste werk dat hier werd heengebracht en het meer recente. In de enkele landschappen van vijf, zes jaar geleden is de faktuur uitgesproken fauvistisch, in de meer recente is, ofschoon eigenlijk het palet, noch het klimaat van de werken merkbaar zijn gewijzigd, de behandeling wel erg anders geworden.

Is dit het gevolg van het aanwenden van acrylverf? In deze jongere werken wordt het piktorale deels door de tekening verdrongen. De meeste landschappen werden aangezet met tekenpen en oostindische inkt; de aard van acrylverf maakt het mogelijk hieroverheen het schilderij uit te bouwen.

Maar ook waar Van Paemel de inkttekening achterwege laat tekent hij al schilderend, met een gevoelige, zenuwachtige toets, in afwisselende ritmen, over het hele vlak, elk plekje doorwerkend in een voortdurend snelle afwisseling van kleuren en tonen. Het geeft zijn schilderijen een tintelend licht en leven, terwijl hij het op een wonderlijke wijze weet voor elkaar te krijgen desondanks het geheel te binden, in evenklank en in rust te houden.

Rik Clément 1972

Paysagiste, mariniste, portraitiste, il parvient à unir la tradition à une certaine modernité expressive et lumineuse. La technique, qui multiplie les traits colorés, la pâte vive et donne à la figuration une aura plastique sensible, aide à découvrir pleinement le caractère d'un artiste dont le sens de l'observation est juste.

Léo Van Paemel réussit à camper aussi bien les sites du nord (Angleterre et côte belge) que les paysages les plus chaleureux du Midi. Son sens inné de l'équilibre lui permet de trouver un coefficient valable pour la lumière perlée comme pour les soleils écrasants.

A. Viray

Un bouquet chatoyant, griffu, minutieusement élaboré.

Les thèmes traditionnels, des jeunes filles, des marines et des paysages bucoliques du Lancashire ou de Provence prennent sous les pinceaux de Léo Van Paemel, une nervosité particulière: la matière crépite en points de lumière très colorés, le dessin est en brindilles d'argent, l'amour des êtres et de la nature pare, enfin, tout ceci, d'une émotion permanente.

Paul Caso